

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117201618
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117201618.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobkyne: Z. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, XXX XX K., právne zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 837,15 eura a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 8Csp/20/2017-107 zo dňa 24.05.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Priznáva žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je p o v i n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 91,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 91,92 € od 26.2.2017 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia z a m i e t a.
III. Žalovaný je p o v i n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 33 %.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou súdu doručenou 27.01.2017 domáhala toho, aby súd uložil žalovanému vydať jej bezdôvodné obohatenie, žiadajúc taktiež, aby súd vyslovil neprijateľnosť zmluvných podmienok, ktoré v žalobe špecifikovala. Konštatoval, že o žalobe rozhodol pôvodne rozsudkom č.k. 8Csp/20/2017-45 z 26.07.2018, ktorým žalobe vyhovel, určiac neprijateľnosť žalobkyňou žiadanych zmluvných podmienok a uložil žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie 1 837,15 eura s prísl. Z dôvodu, že jeho rozsudok bol odvolacím súdom vo výroku o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušený uznesením č.k. 9Co/141/2018-68 z 15.01.2019 a v rozsahu zrušenia mu vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, opätovne sa s vecou zaoberal. Z vykonaného dokazovania zistil, že strany sporu uzavreli dňa 22.08.2011 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1 500,00 eur, ktorý sa táto zaviazala zaplatiť v 48 mesačných splátkach po 77,05 eura. Celková čiastka, ktorú žalobkyňa mala uhradiť žalovanému tak činila sumu 3 698,40 eura. Ročná úroková sadzba úveru bola 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,11 %. Na 2. strane zmluvy, ktorá je formulárová, je v bode 8 upravená dohoda o poskytnutí služby, ktorou sa žalobca zaväzuje povoliť žalovanému odklad najviac 3 splátok, pričom žalovaná sa zaviazala zaplatiť odplatu

za poskytnutie služby, t.j. možnosti odkladu splatnosti splátok úveru, vo výške 367,49 eura a sumu vo výške 167,04 eura za poskytnutie možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu. Žalovanej bola reálne vyplatená suma 1 132,51 eura, ktorá zodpovedá rozdielu medzi dohodnutou sumou úveru (1 500,00 eur) a odmenou za povolenie odkladu splátok (367,49 eura).

Žalobkyňa doposiaľ uhradila žalovanému sumu 2 969,66 eura. Z prehľadu platieb vyplýva, že žalobkyňa uhradila sumu 77,05 eura v dňoch 17.10.2011, 18.11.2011, 19.12.2011 a 20.2.2012, sumu vo výške 80,00 eur dňa 24.01.2012, sumu 75,96 eura dňa 26.06.2012, sumu 154,10 eura dňa 18.08.2012, sumu 63,00 eur dňa 22.01.2014, sumu 2 196,48 eura dňa 22.01.2014, sumu 91,92 eura dňa 06.08.2014. Úver, ktorý žalovaný poskytol žalobkyni posúdil súd prvej inštancie ako úver bezúročný a bezpoplatkový podľa § 9 ods. 2 písm. f) a g). Konštatoval, že v danom prípade nie je v zmluve uvedená konečná splatnosť úveru. Zmluva taktiež neobsahuje termíny splátok úveru, taktiež údaj o celkovej výške úveru a údaj o RPMN. Vyjadrenie konečnej splatnosti úveru iba prostredníctvom číselného označenia počtu všetkých splátok, považuje súd za nezodpovedajúce zákonu. Uviedol, že výškou úveru myslí sa suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené. Ak žalobkyňa na základe zmluvy o úvere reálne čerpala sumu 1 132,51 eura (zníženú o poplatok za poskytnutie služby vo výške 367,49 eura), pričom v zmluve je uvedený údaj 1 500,00 eur, má to rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec. Uvedené vedie k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Takáto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa.

Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania žalobou uplatneného nároku posudzoval, či žalobkyňa uplatnila na súde nárok včas. Žalobkyňou tvrdený úmysel pre získanie bezdôvodného obohatenia mal súd prvej inštancie za nepreukázaný. Žalobkyňa úmyselné konanie žalovaného pri získavaní bezdôvodného obohatenia nepreukázala. Súd tak nebol oprávnený úmysel žalovaného konštatovať s odôvodnením, že žalovaný ako profesionál dlhodobo poskytujúci spotrebiteľské úvery vedel už pri uzavretí zmluvy, že ním poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatku, a že už nemôže prijímať od dlžníka platby nad istinu poskytnutého úveru. Žalobkyňa nepreukázala vedomosť žalovaného ani po uzavretí zmluvy. Podľa súdu prvej inštancie na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, resp. jeho vedomosť (hoc aj predpokladaná, na základe už judikovaných názorov súdov v právne i skutkovo obdobných veciach) o tom, že viaceré jeho nároky uplatnené voči spotrebiteľom boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné, prípadne, že úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný, ako úverový veriteľ v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne chcel získať vedome a úmyselne bezdôvodné obohatenie od svojich dlžníkov, alebo aspoň bol uzročený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle § 497 a nasl. Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzavretia zmluvy dňa 22.08.2011, ani v čase prijatia platieb od žalobkyne, nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr v dôsledku neskorších legislatívnych zmien prijatých za účelom úpravy práv a povinností v spotrebiteľských zmluvách v záujme ochrany práv spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a taktiež v dôsledku vývoja a smerovania rozhodovacej činnosti súdov, súd eventuálne posúdi zmluvu o úvere uzavretú so žalobkyňou ako zmluvu (resp. jej časť) v rozpore so zákonom, s dobrými mravmi, alebo spotrebiteľským právom, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti súd poukázal na početné zmeny a novely zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy tak v Občianskom zákonníku, ak aj v osobitných právnych normách upravujúcich spotrebiteľské právo (najmä Zák. č. 129/2010 Z.z., Zák. č. 250/2007 Z.z.) v jednotlivých obdobiach účinnosti a platnosti, v dôsledku ktorých je taktiež značne obtiažne jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel (priamy, či nepriamy) žalovaného ako úverového veriteľa už v čase uzatvárania zmlúv o spotrebiteľských úveroch, uzatvárať tieto zmluvy s úmyslom bezdôvodne sa obohacovať na úkor svojich úverových dlžníkov.

Podľa súdu prvej inštancie objektívna trojročná premlčacia doba pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade začala plynúť dňom nasledujúcim po prijatí plnenia od žalobkyne. Pokiaľ teda žalobkyňa podala na súd návrh na začatie konania dňa 27.01.2017, premlčanými sú všetky úhrady pred dňom 27.01.2014. Z prehľadu platieb súd zistil, že nepremľanou je iba úhrada zo dňa 06.08.2014 výške 91,92 eura. Preto uložil žalovanému vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie v sume 91,92 eura s úrokom z omeškania ako uviedol vo výroku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal na ust. Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 4, ust. Občianskeho zákonníka - § 39, § 52 ods. 3, 4 a 5 § 53 ods. 1 a 6 § 451 ods. 1 a 2 § 107 ods. 1 a 2 § 517 ods. 1 a 2, ust. § 497 Obchodného zákonníka ako aj na ust. Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, a to proti zamietavému výroku ako aj proti výroku o náhrade trov konania s odôvodnením, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a nesprávne zistil skutkový stav. Nesprávny je záver súdu prvej inštancie pokiaľ vychádzal pri posudzovaní námietky premlčania z 3-ročnej objektívnej premlčacej doby neakceptujúc 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ani z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018 nevyplývajú závery, že by u veriteľa poskytujúceho spotrebiteľské úvery bolo úmyselné bezdôvodné obohacovanie sa na úkor spotrebiteľa s 10-ročnou objektívnou premlčacou dobou vylúčené. Podľa žalobkyne je v prvom rade potrebné správne posúdiť z akého dôvodu došlo k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Iná situácia podľa nej nastáva pri bezdôvodnom obohatení bez právneho dôvodu ako pri bezdôvodnom obohatení z neplatného právneho úkonu z časového hľadiska, kedy k obohateniu reálne došlo. Až po správnom určení okamihu kedy k obohateniu došlo je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu. Samotným konaním žalovaného bol dokázaný priamy úmysel bezdôvodne sa na jej úkor obohatiť, a to jeho konaním po uzatvorení vadnej zmluvy prijatím každej jednej splátky po tom, čo vrátila reálne jej poskytnutú sumu istiny, teda nie v čase prípravy a podpisovania zmluvy, keď bezdôvodné obohatenie ešte neexistovalo, ale v čase prijímania jednotlivých splátok, na ktoré žalovaný nemal nárok. Podľa žalobkyne podstata aplikácie 10-ročnej premlčacej doby spočíva v tom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu, o ktorej vedel, že ju získava na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie, a to aj v prípade, ak by si pripustilo, že v dobe uzatvorenia vadnej zmluvy ešte tento úmysel priamo nemusel mať. Prijatím platby vyplatenej mu bez právneho dôvodu sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil. Objektívna 10-ročná premlčacia doba na premlčanie bezdôvodného obohatenia preto začína plynúť prijatím každej takejto nedôvodne prijatej platby od momentu, keď ju veriteľ od spotrebiteľa prijal. Je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál pri poskytovaní úverov nepoznal spotrebiteľské právo a prijímal platby nad spotrebiteľom mu poskytnutú sumu pri neplatných úveroch. Zdôraznila, že je to sám veriteľ, ktorý pripravuje takéto neplatné úverové zmluvy alebo bezúročné a bezpoplatkové úvery. Dôkaz o úmysle veriteľa bezdôvodne sa obohatiť prijímaním platieb po splatení poskytnutej sumy v dobe keď už je mu známa judikatúra k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a k neplatnosti spotrebiteľských zmlúv. Nemôžu byť podľa žalobkyne preto žiadne rozumné pochybnosti o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil úmyselne, a preto na posúdenie premlčania nároku je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. Súd premlčanie nesprávne podľa žalobkyne posúdil aj pokiaľ by aplikoval 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt treba z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. Ak teda nie je premlčaná suma 91,92 eura, ktorú jej súd priznal, tak nie je premlčaná ani celá suma ňou uplatneného bezdôvodného obohatenia, ktorá tvorí jedno bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovaný na jej úkor získal ako celok. Žiadala preto, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch zmenil a uložil žalovanému zaplatiť celú uplatnenú sumu a priznal jej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že žalobkyňa nielen že vo svojich podaniach v konaní pred súdom prvej inštancie, ale aj vo svojom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho konanie má povahu úmyselného konania s cieľom bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne, a že z jeho strany malo pritom dôjsť k vedomému porušeniu povinností upravených predpismi o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa iba všeobecne poukazuje na údajne zaužívanú

prax žalovaného pri uzatváraní úverových zmlúv odkazujúc svoje tvrdenia na vedomosť veriteľa o tom, že prijal platbu zakladajúcu bezdôvodné obohatenie. Na preukázanie, či už vôľovej alebo vedomostnej zložky úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť nepostačí iba všeobecné a paušálne konštatovanie o zaužívanej podnikateľskej praxi a znalosti relevantnej právnej úpravy. V danom konkrétnom prípade je naopak potrebné s poukázaním na konkrétne okolnosti uzavretia zmluvy preukázať, že žalovaný ako veriteľ v čase jej uzavretia a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne chcel, resp. vedel alebo bol aspoň uzrozumený s tým, že sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacuje. V tomto zmysle bola žalobkyňa povinná uniesť dôkazné bremeno. Tvrdenia žalobkyne o úmysle nemajú oporu v žiadnej skutkovej okolnosti alebo v dôkaze, ktorý by predložila alebo označila. Nakoľko žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom existenciu úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť nepreukázala, a to ani v čase uzavretia zmluvy, ani v čase údajného vzniku bezdôvodného obohatenia, nie je možné aplikovať 10-ročnú premičiaciu dobu, odvolanie žalobkyne preto mal za nedôvodné. Uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania; žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu v akom bol v odvolaní napadnutý, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.11.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolaniu žalobkyne nebolo možné vyhovieť.

5. Odvolaním nebol napadnutý vyhovujúci výrok, u tohto výroku rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu podrobiť ho prieskumu.

6. Odvolacie dôvody žalobkyne vo vzťahu k zamietavému výroku boli argumentačne založené na tvrdení o nesprávnosti zistenia skutkového stavu a nesprávnosti právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorom zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strán nevyplynuli ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, osobitne s tvrdeniami žalobkyne, na ktorých bol založený žalobný návrh, a k žalobe pripojenými, resp. do vyhlásenia rozhodnutia súdom prvej inštancie označenými skutočnosťami a dôkazmi, v kontexte s odvolacou argumentáciou, odvolací súd konštatuje správny záver súdu prvej inštancie pokiaľ žalobu vo vzťahu k žiadanému bezdôvodnému obohateniu prevyšujúcemu sumu istiny 91,92 eura zamietol.

10. Žalobkyňa sa v odvolaní rozsiahlo zaoberala podstatou inštitútu bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k plynutiu objektívnej premičacej doby, odvolávajúc sa na teoretické východiská, z ktorých nie všetky sú bez relevancie. Podstatné však je, že opomenula to, že ich aplikácia je namieste len vtedy, ak je v kontexte s konkrétnymi tvrdeniami a zisteniami vyplývajúcimi z dôkazov, ktoré boli vykonané, resp. mohli byť vykonané, ak by boli označené.

11. Žalobkyňa bola v konaní od podania žaloby právne zastúpená advokátom. Zo spisu nevyplýva, že by v žalobe preukazovala alebo aspoň tvrdila existenciu úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie.

Vo všeobecnosti platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je

predpokladaným vedľajším aktívom v zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí taktiež, že dôkazné bremeno na preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že v čase vzniku bezdôvodného obohatenia existoval na strane obohacujúceho sa úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie.

Preukázanie úmyslu získať na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie zostalo podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázané. Odvolací súd sa stotožňuje s hodnotením nepreukázania tohto úmyslu, tak ako to realizoval súd prvej inštancie, a na ktoré v celom rozsahu odkazuje (bod 11 rozsudku súdu prvej inštancie).

12. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala, že u nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý bol predmetom konania na základe jej žaloby, začínajú premlčacie doby plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa, nakoľko nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, je potrebné uviesť, že v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka objektívna premlčacia doba začína plynúť dňom, kedy k bezdôvodnému obohateniu fakticky došlo. U čiastkových plnení, ako je to u plnenia na nároky z úverovej zmluvy, ktoré sa uhrádzajú jednotlivými splátkami, začína premlčacia doba plynúť prijatím konkrétne zaplateného plnenia, a nie až po skončení tvrdeného obohacovania sa.

13. Odvolací súd preto z dôvodov, ktoré uviedol rozsudok súdu prvej inštancie ako rozsudok v zamietavom výroku vecne správny, zodpovedajúci výsledku konania, aj v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 CSP, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, súd mu preto voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Kvantifikáciu trov zrealizuje súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.